

Pjesme

MAŠA VIRAG

koji je tvoj raj

dok rajčice uživaju u svom malom raju sunca, mi uzdišemo
u očekivanju daška svježine:
zemlja rastvara svoje pore vapeći za kapima kiše
psi dahću tražeći kutak hlada
vlati trave klonule su od vreline
samo besciljan zzum muha narušava
muk podneva

.
.
- nečiji raj, nije svačiji raj -

iluzija

oči su rekle nismo ništa vidjele
uši nismo ništa čule
nosnice nismo ništa nanjušile
ruke su rekle nismo ništa dotaknule ali
tijelo je tiho šapnulo
nešto mi se dogodilo

kako vjerovati
tijelu da je oskvrnuto
bez vida bez sluha bez njuha bez dodira
kako vjerovati
tijelu da je oskvrnuto
bez dokaza

možda
sve je bila pozornica a osjetila tek puki glumci
tijelo plesalo je ples
tijelo igralo je svoju ulogu
bez osjetila bez sjećanja bez osjećaja

kako vjerovati
pitalo se tijelo

jesu li sve to samo bili fragmenti slika koje u mašti su se rojile
tek puki san iluzija uloga koju trebalo je odigrati

na pozorištu života

o ljepoti prolaznosti ili od čega smo satkani

satkan je zrak
od tankih niti paučina
vjetar poigrava se rukama breze
kroz zagrljaj oduzima joj listiće
mačka provlači se žbunjem
vreba svoj plijen
sunce odmiče nebom
produžuje siluete travki

prolaznost dana ocrtava let leptira ko što noću
zvijezde padalice iscrtavaju putanju života:

ne zaboravi,
prije utrnuća satkani smo od tankih niti sreće

latice

vođena laticama proljeća
bicikliram brdima bilogore
kući

vođena laticama proljeća
bicikliram brdima mozga

pretražujem sito sjećanja

vođena laticama
bicikliram brdima
u suton
sama
sa sobom
sa svojim sjećanjima

latice proljeća sjeta su svakog čovjeka

ne moramo zauvijek

ne moramo se zauvijek voljeti
no izbrisati sve, spužvom prijeći preko ploče,
zaboraviti na stari tekst potpuno?
u trenutku kada se razbije jaje – ljuska puca:
ono širi se van pukotina i
nema povratka

ne moramo se zauvijek voljeti
u toj dimenziji
no uvijek će postojati dimenzija u kojoj
postojimo:
prije razbijanja zone komfora – prije pucanja ljuske
prije prestanka osluškivanja riječi
izrečenih i neizrečenih
prije no što su čestice naših bića odlučile krenuti
novim putanjama
prije prije

ne moramo se zauvijek voljeti
no to ne znači da prestanak nije početak
to ne znači da je prestanak patnja
to ne znači da je prestanak mržnja
to ne znači

stoga
neka pucanje ljuske bude svjetlost
neka prestanak bude početak
neka početak bude učenje
neka učenje bude
novo voljenje

Maša Virag (Koprivnica, 1994.) završila je Gimnaziju Fran Galović u Koprivnici, a trenutno studira komparativnu književnost te švedski jezik i kulturu na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Do sada je objavila zbirku poezije *Ringišpil života* (2012.), a poeziju je objavljivala i na internetu te u gimnazijskom časopisu *Franzine i*

Koprivničkom književnom godišnjaku. Za pjesmu Sunčana strana ulice 2010. dobila je nagradu Mali Galović, a 2018. za rukopis zbirke pjesama *(za)cjelivanja* dobila je nagradu Ivan Vitez Trnski za najbolji neobjavljeni rukopis mladih autora s podravsko-prigorškog i bjelovarsko-bilogorskog područja.